

“L'ensenyament del nostre poble, eina de futur”

Els propassats dies 7 i 8 de maig celebrarem el IV Congrés de l' STEI on varem debatre les ponències: Model d'Escola, Model Sindical i Acció Sindical; aprovarem també resolucions sobre: Transferències Educatives, Personal Laboral i un document on es contemplan “50 mesures per a la defensa i la millora de l'ensenyament públic”.

Aquest document va ser adreçat a tots els partits polítics que es presentaren a les eleccions generals del 6 de juny, i en rebérem resposta per part del PSM i del PSOE. Ambdós partits hi estaven d'acord en termes generals (Analitzarem els fets post-electoralis i no els bons desitjos pre-electoralis)

Al llarg del IV Congrés l' STEI es va reafirmar en la defensa i promoció de l'Escola Pública, superadora de la dicotomia actual entre escola estatal i privada, així com en un ensenyament adequat als trets específics econòmics, socials i culturals de la nostra comunitat.

L'Escola Nacional de les Illes ha de ser: gratuïta, autònoma, democràtica, pluralista, laica, arrelada al medi i bastidora d'un projecte nacional.

També constatarem que la realitat escolar illenca encara és lluny d'assumir una vinculació i un compromís respecte a la Normalització Lingüística i Cultural. Denunciarem la tebiesa política respecte de la promoció de l'ensenyament en català per part de la Conselleria d'Educació i el MEC. En aquest sentit proposam tot un bloc de mesures possibilistes -que exigim a ambdues administracions- :

1ª.- Realització del Reciclatge de Llengua Catalana en horari lectiu i en els centres de treball.

2ª.- Obligatorietat d'impartir un mínim d'assignatures en català a tots els nivells educatius.

3ª.- Creació d'un servei de suport i promoció de l'ensenyament en català.

4ª.- Catalogació oficial de llocs de treball en català a Secundària i ampliació progressiva a EGB.

5ª.- Elaboració d'un currículum propi de les Illes Balears.

Pel que fa al Model Sindical, seguim defensant l'assemblearisme com a instrument de participació i constatarem al mateix temps la crisi participativa generalitzada a la nostra societat.

Aquesta crisi de militància sindical, política i social té repercussions pràctiques sobre el nostre model sindical.

El Congrés va aprovar una resolució on es demana la transferència immediata de les competències d'educació, que el Pacte Autonomàtic subscrit pel PSOE i el PP allunya més enllà del 96, i, mentre tant, propugnam que hi hagi una adequada col·laboració entre el Govern Central i l'Autonòmic.

Reclamam:

1r.- Creació d'una Conselleria d'Educació.

2n.- Creació del Consell Escolar de la Comunitat Autònoma.

3r.- Descentralització competencial i administrativa per Illes.

4t.- Constitució d'una Mesa de Negociació Autònoma.

5è.- Planificació de la Xarxa de Centres de les Illes i elaboració de plans d'estudi propis adaptats als nostres trets culturals i lingüístics.

Com és preceptiu, es va elegir la nova Comissió Executiva i el Consell Plenari, òrgans màxims de direcció del nostre Sindicat.

Balanç del curs 92-93**i perspectives pel 93-94**

Durant el propassat curs 92-93 es va accentuar la tendència governamental al retall pressupostari a l'Educació, la quasi nul·la voluntat negociadora del MEC (recordem que no es va signar cap acord amb els Sindicats)

El MEC ha imposat unilateralment el Reglament Orgànic de Primària, Secundària, l'Accés a la Funció pública i l'acomiadament de facto d'un nombre important de professors interins.

Hem patit també la pèrdua del nostre poder adquisitiu.

El retall de plantilles s'ha exemplificat amb el tema de la manca de professorat per fer front a les substitucions.

El Pacte Social, que s'està publicitant des del Govern i de determinats mitjans de comunicació, en realitat significa un retall dels drets econòmics i socials dels assalariats.

Propostes com la congelació de les retribucions dels funcionaris, la pèrdua de fins a sis punts del poder adquisitiu dels salaris durant el trienni 94, 95, 96; la disminució de les prestacions per atur, etc. etc. són tan regressives que pensam que les organitzacions sindicals no ho podran assumir.

Així doncs, les perspectives pel curs 93-94 són negatives: retalls en els pressupostos educatius, inestabilitat laboral pel professorat interí, subtil reducció de plantilles, manca de conveni i panorama laboral incert pels treballadors i treballadores de l'ensenyament privat...

L'aplicació de la LOGSE, dins aquest context de retall pressupostari, perd credibilitat. Haurem de començar a pensar que es tracta més d'una reconversió sense negociació, que d'una reestructuració modernitzadora i compensadora del nostre sistema educatiu. □